

Ad van den Berg vóór de PNVD

Gisteren sprak ik met Ad over zijn verleden. Vanzelfsprekend was ik wel enigszins bekend met zijn leven voor het PNVD-tijdperk, maar ik hoorde ook van alles wat nieuw was voor mij. Aangezien het mij ook leuk lijkt voor anderen om wat meer te vernemen over de persoon Ad, besloot ik met hulp van hem deze korte biografie samen te stellen. --Norbert de Jonge; 2 januari 2009

Jeugd

Ad is geboren in 1944 als het vierde kind uit een gezin van 8 kinderen. Van zijn *siblings* zijn er twee overleden: één broer op 29-jarige leeftijd aan de gevolgen van een hartinfarct, één broer op 27-jarige leeftijd tijdens een motorongeluk. Tot zijn 22ste woonde Ad bij zijn ouders in Rotterdam. Zijn moeder was huisvrouw, zijn vader had in de haven de leiding over het in- en uitklaren van schepen. Ad doorliep in die stad een katholieke school met een onprettig regime, en de mulo (voorloper van de mavo; zie Foto 1). Het klimaat op laatstgenoemde school ervaarde hij als onprettig, met name door enkele leraren met 'losse handjes'. (Destijds was bijvoorbeeld het slaan van kinderen door leraren niet ongebruikelijk.) Op 15-jarige leeftijd ging Ad op Noordereiland werken als leerling banketbakker. Hij voelde zich meer aangetrokken tot werk in de horeca, maar zijn ouders weerhielden hem vooralsnog van het werken in die branche. Na een week bakplaten schrappen en koekjes bakken besloot Ad zijn heil elders te zoeken. Hij werd leerling postbesteller bij de PTT; een ambtenaar, want destijds was dat nog een staatsbedrijf. Na met succes een opleiding daarvoor afgerond te hebben, werkte hij ongeveer een jaar als postbesteller vanuit postkantoor Rotterdam Zuid. Op een vrijdagavond werd hij plots ontslagen door de hoofdbesteller, nadat hem een tijd werkzaamheden waren opgelegd die niet bol te werken waren.



Foto 1: Als jong jochie in Rotterdam.

De maandag daarna ging Ad direct weer solliciteren en ditmaal kon hij beginnen bij een cateringbedrijf dat bedrijfskantines exploiteerde. Hij werkte nog geen week als hulp in een havenkantine toen hij tijdens zijn werk een telefoontje kreeg van de chef van het PTT-hoofdkantoor. De chef stelde dat de hoofdbesteller niet zomaar Ad had mogen ontslaan en de chef bood hem een baan aan als sorteerder. Ad hield de boot nog even af en maakte gebruik van de situatie door het nieuws te melden aan het cateringbedrijf en bij hen te informeren of er geen prettiger werk beschikbaar was dan dat in de havenkantine. Hij kwam in een bedrijfskantine terecht, waar het veel

gezelliger was en anderen hielpen bij het onderhoud van de kantine. Toen de chef ("Mijn baas was gek als een deur, maar wel lachen!") hem opperde te blijven koos Ad inderdaad voor het kantinewerk. Dat was informeler dan het werk bij de PTT en het betaalde beter. Hij werd er uiteindelijk assistent kantinebeheerder en werkte er totdat hij in militaire dienst moest.

Dienstplicht

Op zijn 19de, het was toen 1963, ging Ad in dienst. Hij voelde zich op en top horecaman, maar men wees hem een dubbelfunctie toe als gewondenverzorger en chauffeur. Na daarvoor een korte maar zware opleiding afgerond te hebben ging hij aan de slag. Voor het uitvoeren van de functie kreeg hij een soldij van slechts 10 gulden per 10 dagen. Toen er vrijwilligers werden gevraagd om in legerplaats Seedorf te Duitsland te gaan werken, meldde Ad zich aan. In Duitsland zou hij wedde (salaris van een militair; destijds 30 mark per 10 dagen) krijgen en er viel van alles belastingvrij te kopen. In Nederland was een pakje shag bijvoorbeeld 1 gulden, terwijl in Duitsland 10 pakken van 25 sigaretten slechts 3,5 mark kostten. Ad kreeg de mogelijkheid om naar Duitsland te gaan en zijn ploeg was de eerste in Seedorf. Voor hem was de verhuizing een reden om over te stappen van shag naar sigaretten. (Overigens rookt hij ondertussen al bijna 12 jaar niet meer.)

Iets dat hem zal bijblijven uit die periode in Duitsland is de eerste ochtend dat hij op appèl moest. Op het moment dat er "Geef acht!" werd gecommandeerd bleek de discipline bij de soldaten beperkt: ze schuifelden wat en tijdens het lopen was er van stampende voeten en opzwaaiende armen ook niet echt sprake. Twee maanden voerde Ad er zijn dubbelfunctie uit. Dat werk bestond onder meer uit het plegen van onderhoud aan auto's. Ad verhaalde onderwijl over zijn horeca-ervaring en die informatie kwam ook bij de compagniescommandant terecht. Die ontbood Ad en vroeg of hij er iets voor voelde om in de officiersmess (soort kantine) te gaan werken. Daar had Ad wel oren naar (zie Foto 2). Na een periode in de mess te hebben gewerkt ging hij aan de slag in het officierscasino (legeringsgebouw voor officieren). Door het kantinewerk werden zijn werktijden flexibeler, hoefde hij bijna enkel nog in zijn vrije tijd een legeruniform te dragen, en kon hij veel compagnie-activiteiten overslaan. Ook werd hij aangesproken bij zijn voornaam, in plaats van met "soldaat".

Aan anekdotes over zijn ervaringen in het leger geen gebrek. Zo was er op enig moment 's nachts een algeheel alarm waarna de soldaten hun paraatheid moesten gaan bewijzen. Ad had weinig zin om uit zijn bed te gaan aangezien hij 's ochtends weer vroeg in de bar moest staan en maakte dat kenbaar. Een sergeant besloot op hoge poten de luitenant erbij te halen, toen Ad voet bij stuk hield. Ad lachte het laatst, want hij kon de oefening aan zich voorbij laten gaan.



Foto 2: In de mess te Seedorf. ("Dit was na een geslaagd diner. We droegen onze kelnerkledij en deden alsof we dronken waren.")

Sergeanten hadden het wel meer moeilijk met Ads extra privileges, bijvoorbeeld toen hij in burgerkledij uit ging nadat de compagniecommandant hem daarvoor persoonlijk toestemming had gegeven. De burgerkledij maakte het tevens makkelijker voor hem om af en toe sigaretten en alcohol door te verkopen (een liter Bokma jenever



Foto 3: In de compagniebar, hier wel in legeruniform.

van 2 mark kon voor 20 à 30 mark verkocht worden; een slof Peter Stuyvesant sigaretten van 3,5 mark voor 40 à 50 mark). Als president van de compagniebar (zie Foto 3) kon hij geen kwaad meer doen toen de Inspecteur-Generaal der Krijgsmacht (IGK) van de geneeskundige troepen in het bijzijn van de compagniescommandant Ads bar een voorbeeld voor het hele terrein had genoemd. Dat gebeurde nadat Ad de IGK had uitgenodigd naar die bar te komen kijken toen die klaagde over de schunnige toestand van compagniebarren.

Na zijn diensttijd keek hij met gemengde gevoelens op zijn tijd in het leger terug. Van de ene kant was hij blij afgezwaid te zijn, van de andere kant miste hij zijn dienstmakers en de vrijheid. Toen hij als bijna 21-jarige weer bij zijn oude horecabedrijf ging werken, bleek al snel dat hij gewend was geraakt aan het zelf nemen van beslissingen. Gelukkig bleek daar een mouw aan te passen, want hij kreeg de bedrijfskantine van de Berini fabriek (waar bromfietsen gemaakt werden) in beheer. Later werkte hij als magazijnmeester in die fabriek. In de avond verdiende hij bij als kelner bij partijtjes en feesten. In die periode verdiende hij goed: zijn werk overdag leverde 1300 netto per maand op en als kelner verdiende hij een paar honderd per avond. Na enkele maanden ging hij echter toch twifelen over het werk, met name omdat hij na de mulo geen vervolgopleiding had gedaan en daar iets aan wilde gaan doen.

Verpleegkundig werk

Het provinciaal ziekenhuis in Santpoort bood destijds de mogelijkheid in een duaal traject zowel te leren als te werken. Ad maakte daarvan gebruik. Hij volgde met succes een 3-jarige opleiding tot psychiatrisch verpleegkundige en werkte daarna nog kort in genoemd ziekenhuis. Ondertussen was Ad op zichzelf gaan wonen in Haarlem. Hij ging vervolgens aan de slag bij het Elisabeth Gasthuis (tegenwoordig: Kennemer Gasthuis), waar hij een opleiding van 2,5 jaar afrondde tot algemeen verpleegkundige. Het was daar echt een 'vrouwenbolwerk', want er waren maar 7 mannen werkzaam. Om de dames te pesten liet hij in de laatste 3 weken een Rasti Rostelli-achtig baardje groeien en wat langer haar (zie Foto 4). Uiteindelijk hield hij dat uiterlijk ongeveer een jaar, een periode waarin hij ook kort hoofd van een bejaardentehuis was.

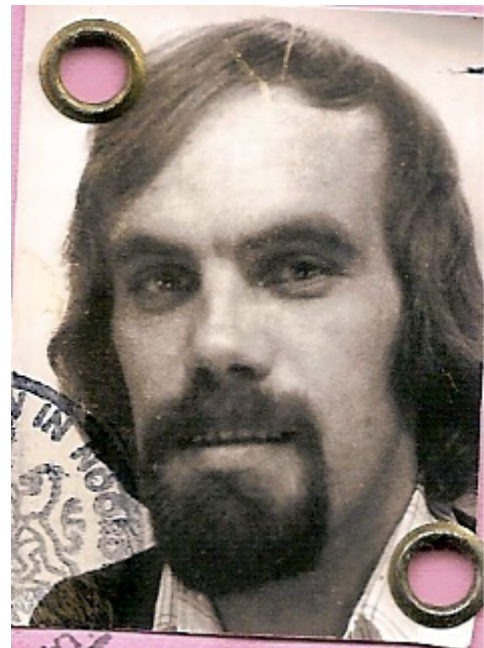


Foto 4: De Rasti Rostelli-achtige look.

Tijdens het werk in de horeca had Ad gemerkt dat hij homofiele gevoelens had. In

eerste instantie beschouwde hij zichzelf als een homo, hoewel hij toen al graag met 14- à 15-jarigen omging. Hij leefde een aantal jaren als homo, hoewel hij het liefst gesprekken aanknoopte met adolescenten. Vanuit Santpoort fietste hij regelmatig door de duinen naar de zee bij Zandvoort, op zoek naar spannende avonturen. Wat betreft zijn pedofiele gevoelens viel het kwartje definitief toen hij 5 à 6 jaar lang - naast zijn werk - jeugdvoorzitter en verzorger was bij de jeugdafdeling van een voetbalvereniging. Hij maakte daar nauwelijks een geheim van zijn gevoelens en er werd niet moeilijk over gedaan.

Zijn laatste baan was bij Stichting Epilepsie Instellingen Nederland. Aldaar werkte hij maar liefst 29 jaar. Hij begon er als waarnemend paviljoenshoofd. Al snel veranderde zijn functie naar die van docent. Ad verzorgde een deel van de opleiding van psychiatrisch verpleegkundigen. Dat beviel hem goed, het was gezellig werk. Na een jaar zou hij echter Z-verpleegkundigen (zij zorgen voor mensen met een mentale beperking) moeten gaan opleiden. Dat zag hij niet zitten, dus hij pakte zijn paviljoenswerk weer op. Toen er een nachthoofd weg ging stelde Ad voor dat hij dat werk zou oppakken. Hij ging nachtdiensten doen en bleef dat werk de rest van zijn loopbaan uitvoeren.

Vereniging MARTIJN

Tijdens die laatste baan werd Ad actief voor Vereniging MARTIJN. In eerste instantie zocht hij contact met de NVSH in Amsterdam en zij wezen hem op Vereniging MARTIJN. Hij sprak in Amsterdam met de toenmalige voorzitter van die vereniging en werd binnen 2 weken aspirant-bestuurslid. Vanaf 1989 is hij bestuurslid en op de algemene ledenvergadering van 1990 werd hij benoemd tot voorzitter. Die functie voerde hij uit tot en met april 1995; toen vond hij het genoeg geweest, mede omdat hij zich ergerde aan betweters die hem onbeschoft benaderden. Als zijn grootste verdienste beschouwt hij - terecht - het weer *on speaking terms* komen van pedofielen met de samenleving. Hij was na Brongersma de eerste die onder eigen naam en onvermomd op de televisie was, namelijk voor het Franstalige programma Au Nom De La Lois van de Belgische omroep RTBF. Van het geschoten beeldmateriaal werd toen maar een paar minuten gebruikt, maar het zou later opnieuw en uitgebreider gebruikt worden in een positievere uitzending van het Vlaamse televisieprogramma Panorama.

Ad riep bij Vereniging MARTIJN allerlei commissies in het leven (bijvoorbeeld voor voorlichting en hulpverlening). Op de algemene ledenvergaderingen werd destijds ook rechtstreeks de redactie van het verenigingsblad OK Magazine gekozen. Daardoor bestonden er twee machtsstructuren binnen de vereniging, een constructie waaraan Ad een einde maakte omdat die machtsblokken bleven botsen. Ad was ook te gast bij Rondom 10. Hij was echter niet erg tevreden over de montage van dat tv-programma

en besloot om voorlopig enkel nog te willen meewerken aan live uitzendingen. Hij was verder te gast bij praatprogramma's Schermen (van presentator Jan Van Rompaey) en Vragenvuur (van presentator Ton van Royen). Ook werkte hij mee aan tal van radioprogramma's.

Afvloeiingsregeling

Na de uitzending van Rondom 10 in 1991 werd hij op zijn werk op het matje geroepen. In de Kamer werd destijds geknutseld aan de Algemene wet gelijke behandeling (die in 1994 tot stand kwam; er kwam "hetero- of homoseksuele gerichtheid" in te staan) en Ad maakte dankbaar gebruik van die situatie door zijn werkgever erop te wijzen dat op seksuele gevoelens niet gediscrimineerd mag worden. In een brief die zijn chef had opgesteld stond overigens al dat zijn functie bij Vereniging MARTIJN niet in conflict was met zijn functie op het paviljoen. Zijn chef wilde echter ook dat Ad niet zomaar meer het kinderpaviljoen op mocht gaan, terwijl Ad daar al jaren kwam. Ad stelde voor dat hij de brief kritisch zou doornemen en zaken zou vervangen totdat hij en zijn chef zich er beiden in konden vinden. Dat gebeurde en lukte. Het verhaal over het kinderpaviljoen werd vervangen door de opmerking dat Ad zich gezien de gevoeligheid van het onderwerp pedofilie niet in controversiële situaties zou begeven.

Meer dan 10 jaar na dat voorval, in 2002, wilde men Ad alsnog eruit werken, onder meer omdat het hebben van pedofiele gevoelens steeds gevoeliger lag. Tijdens een gesprek met personeelszaken probeerde men Ad te intimideren, maar hij gaf niet in en kwam met de in 1991 opgestelde brief aanzetten. Uiteindelijk werd er een riante afvloeiingsregeling overeengekomen. Gedurende bijna 2 jaar kreeg hij 85% van zijn laatst verdiende loon (inclusief toeslagen) uitbetaald zonder te werken. De overige jaren voordat hij aan het PNVD-avontuur begon hield hij zich, overigens net als voorheen, vooral bezig met elektronica (met name audio en video), fotografie en computertechnologie. Ad wordt komende maart 65 jaar en is al weer jaren de penningmeester van de Partij voor Naastenliefde, Vrijheid & Diversiteit, waarvan hij tevens de mede-oprichter is.